

A Fa és a Kandeláber

Hol volt, hol nem volt, valahol az Álmodók Tengerén túl, a Valóság szigetén állt egy város. A város olyan volt, mint minden város: szürke, nyüzsgő, fásult és rideg. A fények kopottak voltak, az emberek között a közöny emelt méteres vastagságú falat. A város szívében egy park, egy aprócska park bújt meg, és a park közepén egy fa állt méltóságteljesen, évszázadok viharaitól megtépázott koronával, de büszkén. A fa alatt kandeláber magányoskodott, gyertyája rég kiegégett, a vasoszlopon esőkönnyek martak mély sebeket, talapzata megroggyant.

A városban egymást váltották az évszakok: tavasz jött a tél után, majd nyár, ősz, és újra tél, de az év hiába próbálkozott: mind egyformán szürke volt. Évek teltek a monotonitásban. A fa és a kandeláber csak nézte a nyüzsgést, emlékeztek a régi szép időkre, amikor a fű még picit zölddebb, és az ég még picit kékebb volt. Már csak ők voltak, akiknek emlékei nem fakultak-koptak meg, a városlakók elfelejtették a régi fényeket, színeket.

Egy reggel a kandeláber arra ébredt, hogy repedt buráján esőcsepp koppan.

„Megint egy szürke, esős nap” – gondolta, és megszőkásból felnézett. A szürke napot nem takarták a szokásos szürke felhők, és bármily erősen is próbált meg kivenni egy halvány fodrozódást az egyenletes, szürke égen, nem sikerült. Nem voltak felhők. De hát akkor mitől esik az eső? A lámpaoszlop körülnézett, de semmit nem látott. Ahogy nézelődött, újabb cseppet érzett végigfutni rozsdás testén.

„Ejnye no! – gondolta. – Tán a szürkeség már engem is kezd felfalni? Tán ezért érzek akkor is esőt, amikor felhő sincs?”

Ahogy ott gondolkodott és nézelődött, egyszercsak meglátta, amint egy levélkéről apró, ezüstös csepp indult meg felé.

- Te sírsz, Fa? – kérdezte.
- Én sírok – válaszolta a Fa.
- Miért sírsz? – kérdezte a lámpaoszlop.
- Én itt születtem, itt nőttem fel, láttam a Valóság szigetének városát kinőni a földből, láttam, amint vígság töltötte meg a tereket és láttam, ahogy a mosolyokat letörölte a ridegség, a szürkeség. Sajnálom a régi vidámságot –

válaszolta a Fa. – A feketerigó azt mesélte, hogy odakinn az erdőben még emlékeznek a fák a régi vidámságra, ők még egész nap suttognak, beszélgetnek, és sokkal szebbek, boldogabbak mint én. Őket szeretik az emberek, mert nem ilyen szürkék.

– Ugyan már! Ostoba rigóbeszéd! – dohogott a kandeláber. – Nem azért nem szeret téged senki, mert szürke vagy, hanem azért lettél szürke, mert nem szeretnek téged. Kihalt a szeretet a városból, már senkinek nincs ideje boldognak lenni, szeretni.

– Hogyan lehetne ezen változtatni? – kérdezte a fa.

– Hm... – mormolta a lámpaoszlop. – Azt hiszem, sehogy. A szíveket kellene megérintenie egy csodának, hogy ez megváltozzon. De itt, a Valóság szigetén már nincsenek csodák.

A Fa elcsendesedett, szomorúan ejtett egy újabb könnycseppecskét a kandeláberre.

– Ne sírj már, mert a végén a maradék vasat is megessi rajtam a rozsdá! – mordult a kandeláber a Fára.

– Bocsánat! – suttogta leveleivel az öreg Fa, de ezt a lámpaoszlop már nem hallotta. Túlságosan lekötötték a gondolatai.

„Régen minden másként volt – merengett. Az ég picit kékebb volt, a fű picit zöldebb. A fejemben is mécsvilág lobogott és ontottam a fényt. Minden ragyogott körülöttem! A Fa is! Hoppá! Hiszen ez a megoldás! Újra kell gyűjtani a fényemet! De hogyan? Az emberek már nem gyűjtják meg, más pedig nem jár erre.”

A lámpaoszlop észre sem vette, hogy már hangosan gondolkodik, dűnnyögi minden szavát.

– Hát villámmal! – rikkantotta a feketerigó, aki éppen akkor reppent oda.

– Ej, bolond rigó! Hogyan gyűjtaná meg a fényemet egy villám, ha nincs, ami égjen? – dördült rá a kandeláber. De már ezt a Fa is meghallotta! Nem szólt semmit, de legközelebb, amikor vihar jött a Valóság Szigete fölé, a Fa gondosan eldugta egy ágát. Az eső szakadt, szinte folyt, majd egy hatalmasat dördült az ég. A Fa csak erre várt. Rejtegetett ágát kinyújtotta az ég felé, elkapta a sziszegő tűzkígyót, majd lánggra lobbant leveleit óvatosan a kandeláber törött burájába tette, és ágait összefonta a repedés fölött: egy csepp eső sem szivároghatott rajtuk keresztül. A kandeláber kihúzta rozsdás derekát újra, átjárta a tűz boldogsága, melege, fénye. A vihar elült, de a kandeláber tüze nem aludt ki.

Az első, aki észrevette, megállt a csoda alatt és nézte: fényt látott az unalomban, színeket a fán. Őt egyre többen követték, majd a város lakói mind egy szálig ott álltak a lámpaoszlop alatt, aki fényét csak úgy ontotta, a fény sugaraktól remélve, hogy megérintik a jéggé dermedt szíveket. És a Csoda megtörtént. Az emberek látni akarták a színeket, boldogok akartak lenni. A Fa száraz levelei elhamvadtak, a fény kihunyt, de a szívek már dobogtak. Ahogy a másnap este érkezett, megjelent egy városlakó: gyertyát hozott a kandeláberbe, kicserélte a repedt burát, gyufájával meggyújtotta a kis fényt, és várta, hogy az erőre kapjon.

A lámpaoszlop ettől a naptól fogva minden este ragyogásba öltöztette a kis parkot. A Fa is felébredt fáradtságából: új leveleket hozott, minden ága másként zöldellt, őszszel két napra arany hálóingbe öltözött, csak egyetlen ágán nem nőtt soha többé levél: amelyikkel a villámkígyót elkapta. Ez az ága örökre kopár maradt, hogy figyelmeztessen arra: bármily aprócska a fény, a színeket, a szíveket csak az teszi élővé.